

David Bedrač

Evropoezija

Trgovinski robovi

Kdo bo ljubil tvoje robove,
ko boš stopil iz trgovine?
Kdo te bo raztrgal na predloge
in ponavljal: na, na, na?
Ali: pri, ob, za?
Kdo ti bo razdelil vse denarnice
in ti pripel najbolj vroč kovanec v srce?

Kdo bo ljubil tvoje robove,
ko boš odložil vrečko v francoščini?
Ko se boš zamenjal v namenu
in v resnici in v poljubu?
Kdo bo pritekel mimo
in ti rekel, da imaš prav?
Kdo bo utrgal toplá, rdeča usta s tvojega obraza,
ki jih je nekoč nanj nastavil plastelin življenja?

Kdo bo ljubil tvoje robove,
ko se bodo poenotili z robovi trgovine,
ko boš dal nekaj v vrečko,
ko bo tebe nekaj dalo v vrečko
in ko bo ta vrečka v tisti drugi vrečki?

Veš, kar misliš, da je vesolje,
je le temna nakupovalna vrečka,
in vsi živimo v njenem črnem polivinilu,
na katerem utripljejo gratis zvezdice.

Kupci

Kupci tečejo po ceveh trgovine,
kupci gredo preko železa sedet,
v mehko rjo večera,
z rosnimi zvezdami tam gori,
kupci vohajo svoj nos,
ki je bil prestreljen z dvocevko kapitala,
kupci gredo v akcijo
in bodo kupili,
kar je v stenah,
kar je iz ušes
in kar je izven vsega ...

Kupci gledajo,
kupci se gledajo,
kupci ponavljajo,
kupci se ponavljajo,
kupci korakajo s špičastimi čevlji,
s katerimi prebadajo balone korakov
in na oglasno desko lepijo lističe z vprašanji:
Kateri računalnik je cenejši?
Kje se dobi plastične žličke za piknik?
Kje so pisani skratki za otroško sobo?
Kdo ve, ali je v tem kozarcu res najboljši med?
In v tisti škatli medenjaki,
ki jih je celo angleška kraljica?
Zakaj nimajo več svetlečih trakov,
s katerimi se obloži božična sfera,
polna pentljastih škatel in lučk?
Koliko stane pralni prašek,
ki oblačila posrebri?
V kateri plastenki je voda,
ki topi maščobe
in zmanjša neskončni dolgčas?

Kupci se ponavljajo,
kupci kupujejo in kupijo
in ne vedo, da so mrtvi:
vsak njihov nakup hoče biti simptom življenja.

Mušica v trgovini ali zgodba o veliki laži

Tečeš za mušico. Tečeš.
Hočeš ji dati svoje leteče prste,
kovinski okus na jeziku,
dolgčas iz majhne sobe,
trde sklepe na ukrivljeni postelji,
hočeš se ji razdeliti kot karte,
hočeš jo napolniti s hladom,
nabrizgati s popolnostjo ene pike
na koncu te povedi.

Tečeš za mušico. Majhno, rdečo mušico,
za rdečim mikroskopskim cvetom,
ki odseva v keramičnih popkih trgovine,
tečeš med policami z igračami,
s plišastimi očmi gledaš v medvede,
s plastičnimi ušesi se naslanjaš na barbike,
tečeš za rdečo mušico,
z nogami iz ledene dobe,
z rokami računalnikov in kamer,
tečeš, da bi jo dohitel,
da bi jo skeniral v dlaneh,
da bi jo zmečkal kot krvavo kroglico
in bi se razlil po prazni trgovini.

Tečeš za mušico, ki ima v zadku vso moč rjave jeseni,
ki zasleduje strahotno belo zimo,
tečeš za mušico svoje notranjosti ...

... in trgovina je vse bolj svetla,
vpitje varčnih žarnic vse močnejše,
ledeniki, nekje, tam daleč na severu
se pospešeno talijo, reče Al Gore
in skoraj postane predsednik.

Čistilka

Lahko bi ti rekla, da je pravkar vse očistila –
pa ti ni,
lahko bi ti rekla, da ima ukrivljeno hrbtenico od dela –
pa ti ni,
lahko bi ti rekla, da si želi priti skozi šivankino uho –
pa ti ni,
lahko bi ti rekla, da pojdi z notranje na zunanjo stran –
pa ti ni,
lahko bi ti rekla, da je metla v nenehnem približevanju s čim –
pa ti ni,
lahko bi rekla, da jo zebe kot vrh stropa ponoči –
pa ni,
lahko bi rekla, da dela v isti trgovini že trideset let –
pa ni,
lahko bi rekla, da dvomi o tekočih stopnicah –
pa ni.

Zbrisala je še zadnjo polico,
odložila metlo,
in ko je do konca ugasnila luč,
je bilo slišati:
“Big brother te opazuje!
Trda tema je tvoja mehka zavest ...”

Sneg v akciji

In stojiš, v snegu, pred trgovino.
In nepremično gledaš v nebo,
ki si lupi svojo belo kožo.

In vprašaš nevidne prodajalce:
“Koliko stanejo snežinke?
Katera med njimi je v akciji?
Ali je danes kakšen količinski popust?”

In potem ugotoviš,
kako draga mora biti popolnoma bela,
s snegom pokrita pokrajina
in kako premožna je pomlad,
ki jo vsako leto sleče
in kupi njeno obleko.

Steklo, plastika, organski odpadki, papir, ostalo

Kaj bolj oprijemljivega. Ostro jeklo na primer,
ki zareže. Ki zreže. Ki razpolovi:
roko v filmu, vrat v klavnici,
svet v sanjah, sanje v svetu,
ki poreže in razdeli,
da padajo nedefinirani koščki,
ko stojiš, ko ležiš, ko mižiš,
ko si postavljen, ko si sesut,
ko si na stolu, ko je stol pod tabo,
ko si v peni samega sebe,
ko te stiska, ko menda hočeš umreti,
ko so tvoje prsi kakor jeklo
in se vprašaš, ali sploh še ima smisel dihati –
tako hitro, vsak dan, vsako jutro, do večera
in od večera do novega jutra.

Kaj bolj oprijemljivega.
Toda kaj prijeti?
Svojo roko? Roko roke?
Nekoga brez roke?
Roke s prsti? Ali brez?
Toda kaj ali koga prijeti,
če se sprimeš, če si plastika,
če so tvoji živci plastični?

Kaj hočeš, tu, v solati tega sveta?

Morda pa je res ves svet pred blokom,
v petih zabojnikih za ločevanje odpadkov:
steklo,
plastika,
organski odpadki,
papir,
ostalo ...

Evropoezija

Dotikaš se evra. Tako zloben je.
Tvoji prsti se razrahljajo, ko drsiš po njem.
Površina te orje v kožo.
Grudast postajaš, krtinast, neraven.
Nevarno zatesnjen papir,
na katerega je natisnjeno truplo nekega števila.
In s tem kupiš? S tem plačaš?
S tem plačaš elektriko?!
Ogrevanje z metaforami?
Vodo, da si lahko moker?
S tem plačaš bencin?
Hrano? Kurbe? Knjige?
Zaradi tega so lačni?
Zaradi tega se je oni dan
nekdo obesil za zidom,
da ga ne bi videli krokarji,
ki žvenketajo s kovanci med perutmi?
Zaradi tega stečajni?
In propadi bank,
ki jih je olupila tenka sila kapitalizma?

Dotikaš se evra. Tako zloben je.
Tako krvav, nohti cvilijo daleč,
tako daleč, skoraj do cvetenja.
Med krvjo se vprašaš:
Kako se ga dotakne brezdomec?
Kako tajkun? Kako ta, ki ima raka?
Kako se ga dotakne hranilnik,
ko ga spiralno zasučje vase?
Kje je tisti bankovec,
ki si ga držal prvič v življenju?
Sta se še kdaj srečala?
Se kdaj še bosta?

Vznemirljivo je, ko položiš bankovce v hladilnik
in jih globoko zamrzneš za hude čase.